Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαΐου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 24

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Ὥστε, συμφωνημένα πράγματα, εἶπεν ἡ Νάννη. Τώρα καιρὸς εἶνε ν' ἀνοίξωμε τὴν πόρτα, κ' ἐγὼ νὰ πάω νὰ ἑτοιμάσω τσαΐ, διότι εἶμαι μόνη μου στὴν κουζίνα σήμερα...

— Ἄφισε ν' ἀνοίξω ἐγώ! εἶπεν ἡ Ρόζα, κ' ἐσηκώθη. Ὡς τόσο, Δωροθέα μου, φρονῶ ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ μὴν 'ποῦμε τίποτε στὲς δύο μικρές, ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν...

Ἡ Δωροθέα κατένευσε. Διηυθύνθησαν τότε πρὸς τὴν κλεισμένην θύραν τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων, ἐνῷ τὸ κουδοῦνι ἐκτύποῦσε χωρὶς διακοπήν, αἱ δὲ φυλακισμέναι ἐτυμπάνιζαν δυνατὰ μὲ τὰ χέρια των εἰς τὸ θυρόφυλλον.

Ἡ Ρόζα ἔστρεψε τὸ ἐπίμηλον.

— Τί τῆς ἐκάματε τῆς πόρτας; ἐφώναξεν ἀπ' ἔξω. Δὲν θέλει ν' ἀνοίξῃ!

— Ἐμεῖς, τίποτα! ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα ἡ Δωρίς! Ἡ Ἄδα λέει πῶς ἴσως ἐκλείδωσε ἡ Δωροθέα.

— Ἡ Ἄδα εἶνε ψεύτρα! ἐφώναξεν ἡ Ρόζα. Φαίνεται πῶς ἐχάλασε ἡ κλειδαριά, ὅπως τὴν ἄλλη φορά... Πάω νὰ φωνάξω τὴν Νάννη!

Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Νάννη ἔκαμαν δῆθεν ὅτι ἐσυζητοῦσαν κ' ἐπάσχιζαν ν' ἀνοίξουν, καὶ ἔπειτα ἡ πρώτη ἤνοιξε τὴν θύραν μὲ μίαν ἐξαφνικὴν σπρωξιάν, ἡ ὁποία ἐτίναξε τὴν Λούσην ὀπίσω, καὶ την ἔκαμε νὰ ἀνατρέψῃ τρία ἢ τέσσερα ἄλλα κορίτσια ποῦ ἐστέκοντο πλησίον της, ὀπίσω ἀπὸ τὴν κλεισμένην θύραν.

— Ἤτανε σὰν κολλημένη! εἶπεν ἡ Ρόζα πρὸς τὴν μὶς Πόρτερ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος.

— Μά δὲν ἤκουσες τὸ κουδοῦνι, Νάννη; ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα. Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κτυπῶ...

— Εἶμαι, βλέπετε, μόνη στὴν κουζίνα σήμερα, μὶς Πόρτερ, καὶ ἑτοίμαζα τὰ φλυτζάνια γιὰ τὸ τσαΐ τῶν παιδιῶν...

— Καλὰ ἔλεγα κ' ἐγὼ τῆς Δωροθέας, παρενέβη λέγουσα ἡ Ρόζα, σὰν νὰ ἤκουσα νὰ κτυπᾷ ἕνα κουδοῦνι... Δὲν νομίζετε, μὶς Πόρτερ, ὅτι ὁ ἦχος δὲν μεταδίδεται εὐκρινῶς, ὅταν εἶνε ψυχρὸς ὁ καιρός; — ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρὸν ὕφος.

Ἡ μὶς Πόρτερ ἀπηξίωσε νὰ της δώσῃ ἀπάντησιν, καὶ ἔστειλε τὰς μαθητρίας εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ τσαΐ...

« Εἶνε ὁ κ. Τζώνς, ποῦ ἔχει τ' ἁμάξι! εἶπε » (Σελ. 186, στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

ΤΑΞΙΔΙ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ἡ Δευτέρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους. Ὁ καιρὸς ἦτο πάλιν κρύος καὶ προεμήνυε θύελλαν. Τὸ πρωὶ ἦτο εὐδία, ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα ἤρχισε νὰ χιονίζῃ δυνατά, καὶ τὰ κορίτσια ἦσαν εὐχαριστημένα, ποὺ ἔμεναν εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιον τῆς μελέτης.

Ἡ μὶς Πόρτερ εἶχε φύγῃ εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα· ἡ μὶς Μπάρκερ ἐξῆλθεν εὐθὺς μετὰ τὸ βραδυνὸν γεῦμα, χωρὶς διόλου νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε πῶς ἔμελλε ν' ἀπουσιάσῃ ἕως τὸ πρωΐ. Ἡ Νάννη τὰ εἶχε προετοιμάσῃ ὅλα, καὶ αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ εὑρεθοῦν ἐγκαίρως εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἕνεκα τῶν ἑορτῶν ἦσαν καὶ ἔκτακτα τραῖνα, καὶ διὰ νὰ μὴν ὑποψιασθῇ τίποτε ἡ μὶς Σμίθ, πρὶν ἀποσυρθῇ καὶ αὐτή, ἐσυμφωνήθη νὰ πάρουν τὸ τελευταῖον τραῖνον.

Ἡ Ρόζα ἐβοήθησε τὰς φίλας της συνωμότιδας νὰ ἑτοιμάσουν τὰ σκεπάσματά των, ἀλλὰ μὲ βαρεῖαν καρδίαν.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σας βοηθῶ, εἶπεν, ἐνῷ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι κ' ἐπάσχιζε νὰ σφίξῃ ἕνα λουρί. Τί ἀπελπισία ὅμως, ἀμὰ θὰ φύγετε! Ἐλπίζω πῶς θὰ μὲ ἀνακαλύψουν τότε, καὶ θὰ μὲ ἀποδάλουν...

— Θὰ ποῦμε τοῦ πατέρα μας νὰ μιλήσῃ τοῦ θείου σου, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Τί τὸ ὄφελος! εἴμαστε κ' ἐμεῖς τόσο ἀγύρισται κεφάλια στὴν οἰκογένειάν μας!—ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, ἐνῷ μ' ἕνα δυνατὸ τράβηγμα ἔφερνε τὸ λουρὶ εἰς τὴν θέσιν του. — Ἀλλά, ἐπὶ τέλους. εἶνε καιρὸς νὰ με πάρουν ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Δέν μ' ἀρέσει καθόλου νὰ λέγω ψεύμαμα καὶ νὰ συνωμοτῶ, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποῦ εἶμαι ἐδῶ, ἐπῆρα τὸν κακὸ δρόμο, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνω παρὰ πολὺ κακὴ ὥστε νὰ ἔχετε φιλίες μαζί μου...

Ἡ Δωροθέα, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς Μαριωρῆς, τὴν ἀγκάλιασε.

— Ποτέ, Ρόζα μου! εἶπεν. Ἐν πρώτοις, ποτὲ σὺ δὲν θὰ γίνῃς τόσο κακή. καὶ ἔπειτα, ἐμεῖς ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσωμεν τί ἔκαμες γιὰ μᾶς.

Ἡ Ρόζα τὴν ἐφίλησεν. Ἔπειτα ἔκαμε ἕνα πήδημα κ' ἐγέλασε.

— Πάει, ἐπέρασε! εἶπε. Ἂν με στενοχωρῇ ὁ χαρακτήρ μου, πτεῖει, ὑποθέτω, τὸ κρύο. Πᾶμε κάτω!...

Τὰ κορίτσια ἀνέβησαν ἐνωρὶς νὰ κατακλιθοῦν, μὲ τὴν πρώτην λέξιν τῆς μὶς Σμίθ, διότι ἐγνώριζαν ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτο διὰ ἔξω, καὶ εἶχαν σκοπὸν νὰ διασκεδάσουν μόνα των. Ἡ Ἄδα καὶ ἡ Λούση ἦλθαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Μάρσαλ διὰ νὰ προσκαλέσουν τὴν Ἐβελίναν καὶ τὴν Μαριάνναν εἰς τὴν *γλυκοφαγίαν*, ποῦ εἶχαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λούσης, ἀλλὰ αὐταὶ ἠρνήθησαν, καὶ αἱ δύο πρῴην φίλαι ἔφυγαν χωρὶς νὰ χάσουν περισσότερον καιρὸν μὲ αὐτὰ τὰ «ἀδιόρθωτα βλακοκόριτσα». Αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ ἔπεσαν εἰς τὰ κρεββάτια των. ἡ μὶς Σμὶθ ἔρριψε βιαστικὰ ἓν βλέμμα εἰς τὰ δωμάτια, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ ἐξώθυρα ἠκούσθη ποῦ ἐκλείετο σιγανά.

Τότε ἡ Δωροθέα ἐσηκώθη καὶ ἤναψε ἕνα κερί.

— Ἐβελίνα! Μαριάννα! σηκωθῆτε! εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν, πλησιάζουσα εἰς τὴν κλίνην των. Σηκωθῆτε ἀμέσως καὶ ντυθῆτε... πηγαίνομε στὸ σπίτι μας!

— Στὸ σπίτι! ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα γεμάτη χαράν, καὶ ἐπήδησε κάτω, ἐνῷ ἡ Ἐβελίνα ἀνεκάθητο κ' ἐκύττάζεν ἔκθαμβος.

— Σούτ! ναί, ναί! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Μὴ μιλᾶτε τόσο δυνατά. Σηκωθῆτε καὶ βάλετε τὰ θερμότερα ροῦχά σας. Ἐδῶ εἶνε ὅλα ἕτοιμα... ὕστερα θὰ σας ἐξηγήσω τί τρέχει.

— Μᾶς στέλνουν στὸ σπίτι; ἠρώτησεν ἡ Ἐβελίνα, ἐνῷ ἡ Μαριάννα, ὅλη τρέμουσα, ἤρχισε νὰ ἐνδύεται ὅσον γρηγωρότερα ἠμποροῦσε.

— Ὄχι, ἐμεῖς το *σκάζουμε*! σήκω λοιπόν!— ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή.

Ἐκτύπησαν ἐλαφρὰ εἰς τὴν θύραν. Ἡ Ρόζα ἐφώναξε ψιθυριστὰ νά της ἀνοίξουν, διότι ἡ Μαριωρὴ εἶχε κλειδώσῃ. Ἦλθεν ἡ φίλη, μισοντυμένη, καὶ μὲ τὰ ἄλλα της ροῦχα εἰς τὸ χέρι.

— Εἶπα τῆς Ἀλίκης πῶς ἐρχόμουν ἐδῶ... ἡ Δωρὶς εἶνε στὸ δωμάτιον τῆς Λούσης, καὶ φόβος κανένας δὲν ὑπάρχει, ὅσον ἔχετε κλειδωμένο τὸ δωμάτιόν σας.

— Γιατί κρατεῖς τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἐπανωφόρι σου; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Διὰ νὰ σας ἀποχαιρετίσω τελευταία, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Νὰ χάσω τὴν διασκέδασί μου;... Ἂν καὶ δὲν εἶμαι καλὰ-καλὰ βεβαία τί ἐπιθυμῶ περισσότερον: νἀρθῶ μαζί σας, ἢ νὰ καθήσω καὶ νὰ ἰδῶ τὰ μοῦτρα τῆς μὶς Μπάρκερ, ἄμα ἀκούσῃ πῶς ἐφύγατε;

Μετ' ὀλίγον κατέβαιναν καὶ αἱ πέντε· ἡ Ρόζα εἶχε κλειδώσῃ τὸ δωμάτιον, καὶ εἶχε βάλῃ τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην της. Ἐπῆγαν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ Νάννη εἶχε στρώσῃ τὸ τραπέζι, κ' ἐπερίμενε. Μόλις τὰς εἶδεν, ἔτρεξεν ἐπάνω, ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἔφερε πρὸς τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐπέστρεψεν.

— Πρέπει νὰ καλοφᾶτε τώρα, εἶπε, διότι κάμνει κρύο ἔξω, καί σας ἑτοίμασα μερικὰ *σάνδουϊτζ* καὶ *κέικ*.

— Ἕτοιμα ἐ'νε τὰ γλυκὰ κ' ἡ μέντα; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

Ἡ Νάννη τῆς ἔδωκεν ἕνα πακέτο, καὶ ἡ Ρόζα τὸ ἐνεχείρισε μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Δωροθέαν ὡς δῶρον ἀποχαιρετιστήριον.

Ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἐβελίνα δὲν ἔλεγαν λέξιν ἀπὸ τὴν σαστιμάραν των, καὶ αἱ ἄλλαι τρεῖς ἦσαν εἰς τόσην ἔξαψιν, ὥστε καὶ αὐταὶ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξευραν τί ἔλεγαν.

— Τί καλά, ποῦ λείπει ἡ μὶς Μπάρκερ! εἶπ ν ἡ Νάννη! Μᾶς ἔχουν δώσῃ ἄδειαν, καὶ στὲς τρεῖς μας ὑπηρέτριες αἱ ἄλλες δύο ἐπῆγαν ἔξω ἀπὸ ἐνωρίς... ἔχομεν ὅλες κλειδιά, καὶ θά σας συνοδεύσω, ἀφοῦ μάλιστα ἐβγῆκε καὶ ἡ μὶς Σμίθ...

— Ὥστε θὰ μείνουν ὁλομόναχα τὰ κορίτσια, ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Τί ἀστεῖο νἄρθῃ κανένας κλέφτης!

— Ὦ! δεσποινὶς Ρόζα, δέν μου φαίνεται πολὺ ἀστεῖο, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ πιθανόν...

— Νά τος! ἦλθε κι' ὅλας! ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, ἐνῷ ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούετο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς.

Ἡ Νάννη ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ἐπανῆλθεν ὁδηγοῦσα ἕνα ἄνδρα, ποῦ εἶχε κατάλευκα τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἐπανωφόρι του ἀπὸ τὰ χιόνια.

— Εἶνε ὁ κ. Τζώνς, ποῦ ἔχει τὸ ἀμάξι! εἶπε.

— Πᾶμε λοιπόν! εἶπεν ἀγωνιωδῶς ἡ Δωροθέα, διότι θὰ εἶνε δύσκολο νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τώρα ποῦ χιονίζει.

— Ἔχομε καιρό, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Φᾶτε πρῶτα, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Τζώνς νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς κἄτι τι.

Ὁ κ. Τζώνς ἐκάθησε, κἄπως στενοχωρημένος, νὰ φάγῃ, καὶ ἡ Νάννη ἠρώτησε τὰ κορίτσια ἂν ἦσαν ζεστὰ τυλιγμένα.

— Φοροῦμε τὰ θερμότερα ροῦχά μας! εἶπεν ἡ Δωροθέα, μὴν ἀνησυχῆτε.

— Ἡ δεσποινίς Χάρτλεϋ θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ ἔμενε ἐδῶ, εἶπε τότε παρακλητικῶς ἡ Νάννη.

Ἀλλὰ ἡ Ρόζα διεμαρτυρήθη ἐντόνως.

— Εἶμαι ζεστὰ 'ντυμένη, ἀνέκραξε, ἐπῆρα καὶ τὸ ἀδιάβροχό μου, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω τὴν διασκέδασιν.

Τὰ κορίτσια εἶχαν γίνῃ τόσον νευρικά, ὥστε ἐξεκίνησαν πολὺ πρὸ τῆς ὥρας. Τὸ ἁμάξι ἐπήγαινε ἀργά, διότι οἱ δρόμοι ἦσαν εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ ὁ ἄνεμος ἄγριος καὶ παγερός, ὥστε θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον ἂν ἐπήγαιναν μὲ τὰ πόδια. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμόν, εἶδαν ὅτι ἦτο πλημμυρισμένος ἀπὸ κόσμον, ποῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ τὸ τελευταῖον τραῖνον.

— Ὦ! δὲν θὰ βροῦμε θέσι! ἀνεβόησεν ἀπηλπισμένη ἡ Δωροθέα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κ' ἔχει φροντίσῃ ὁ Τζάκ, ἀπήντησεν ἡ Νάννη πηγαίνει μὲ αὐτὸ τὸ τραῖνο καὶ θά σας προσέχῃ. Μὴ φοβᾶσθε, ξέρει αὐτός, καί του ἀρέσει ποῦ φεύγετε...

Ἐστάθησαν εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ σταθμοῦ, καὶ ὁ κ. Τζὼνς ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν ὁδηγόν. Αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν φόβον μὴν ἀνακαλυφθοῦν, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος. Ὦ, καὶ αὐτὴ ἡ Ρόζα δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ δυνατά, ἕως ὅτου ἦλθαν οἱ δύο ἄνδρες, καὶ τας συνώδευσαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἕως τὸ τραῖνον. Ὅσα χρήματα εἶχαν, μόλις ἔφθασαν διὰ νὰ πάρουν τρίτης θέσεως εἰσιτήρια, ἀλλὰ ὁ Τζὰκ ἔβαλε τὰ κορίτσια εἰς διαμέρισμα πρώτης θέσεως.

— Μή σας μέλει, εἶπε. Ὁ κόσμος εἶνε παραπολύς, καὶ ἐπειδὴ θὰ βάλωμε στὴν πρώτη θέσι πολλοὺς ποῦ ἔχουν τρίτη, καλλίτερα νὰ καθήσετε ἐσεῖς ἀπὸ τώρα. Τὰ ἄλλα καθίσματα εἶνε πιασμένα· θὰ ἔλθουν δύο κυρίες καὶ δύο κύριοι· λοιπὸν θὰ ἦσθε καλά, δεσποινίδες μου, καὶ πηγαίνω νά σας φέρω τὰ μαγκαλάκια γιὰ τὰ πόδια...

Ἐκάθησαν τὰ κορίτσια, καὶ μαζί των ἡ Ρόζα καὶ ἡ Νάννη, ἕως ὅτου ἦλθαν οἱ ἄλλοι τέσσαρες ἐπιβάται. Ἦλθαν καὶ τὰ μαγκαλάκια, ἡ Ροζα καὶ ἡ Νάννη ἀπεχαιρέτισαν τὰς τέσσαρας ἀδελφάς, καὶ ὁ ὁδηγὸς ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

(Ἑπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ]

ΠΩΣ Ν' ΑΠΑΓΓΕΛΛΕΤΕ

Κἄποτε, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ πολὺ συχνά, οἱ συνεργάται τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιεύουν εἰς τὰς στήλας της στίχους, μονολόγους, διαλόγους ἢ καὶ μικρὰς κωμῳδίας διὰ παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα.

Ἐννοεῖται, ὅλα αὐτὰ τὰ εὔμορφα πράγματα πρέπει νὰ πιάνουν τόπον... ὄχι μόνον εἰς τὰς στήλας τῆς «Διαπλάσεως», ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ποῦ πρέπει, διὰ νὰ ἐκτελοῦν τὸν σκοπόν των. Πρέπει δηλαδὴ ν' ἀπαγγέλλωνται!

Σήμερον θά σας δώσω μερικὰς συμβουλὰς περὶ ἀπαγγελίας.

Λοιπόν, — καλὸν εἶνε νὰ γνωρίζετε ἀπ' ἔξω στίχους καὶ μονολόγους, διὰ νὰ τέρπετε τοὺς φίλους σας εἰς τὰς συναναστροφάς. Μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὴν ἐκλέγετε οὔτε πολὺ μεγάλα ποιήματα οὔτε ἀπεράντους μονολόγους, διότι τότε κοντεύετε ν' ἀποκοιμίσετε τὸ ἀκροατήριόν σας.

Ὅπως ἔλεγε μίαν φορὰν ἕνας ἠθοποιὸς εἰς ἕνα ἀπεραντολόγον συνάδελφόν του:

— Ἀγαπητέ μου, δέν σου ἀρκοῦν τὰ χασμουρήματα τοῦ κόσμου, θέλεις καὶ ρουχαλητά;

Κατ' ἀρχὰς ὁ κόσμος σᾶς εὑρίσκει νόστιμον, κατόπιν βαρετόν, καί, πρὶν φθάσετε εἰς τὸ τέλος, ὅλοι ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ σας δείρουν...

Ἂν ἀπ' ἐναντίας ἀπαγγέλλετε σύντομα πράγματα, σᾶς χειροκροτοῦν ὅλοι καὶ λέγουν:

— Τί κρῖμα! ἐτελείωσε τόσον γρήγορα!

Ἔπειτα πρέπει ν' ἀπαγγέλλετε σὰν ἄνθρωποι.

Ἐν πρώτοις χωρὶς μεγάλας χειρονομίας. Νὰ κινῆσθε πολὺ ὀλίγον, καὶ μόνον ὅσον χρειάζεται νὰ χειρονομῆτε. Ἂν δὲν εἰξεύρετε τί νὰ κάμετε τὰ χέρια σας, (αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος σκόπελος τῶν ἀρχαρίων ἠθοποιῶν), πηγαίνετε καὶ ἀκουμπᾶτε τοὺς ἀγκῶνάς σας εἰς ἕνα ὑψηλὸν ἔπιπλον.

Δεύτερον, πρέπει νὰ ὁμιλῆτε καθαρὰ καὶ νὰ τονίζετε καλὰ τὰς λέξεις. Ἂν τα λέτε σὰν τὸν παπατρέχα διὰ νὰ φθάσετε γρηγορώτερα εἰς τὸ τέλος, ὄχι μόνον δὲν θὰ κάμετε τὸν μονόλογόν σας νὰ φανῇ συντομώτερος, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σας ἐννοήσῃ.

Τρίτον, ἀσκηθῆτε εἰς τὸ ν' ἀρθρόνετε καλὰ τὰς λέξεις, δηλαδὴ νὰ μὴν τρῶτε τὰς συλλαβὰς ἢ τὰ γράμματα. Αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητον, ἰδίως διὰ τοὺς στίχους. Χωρίζετε λοιπόν, ὅταν ἀποστηθίζετε, συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν τὰς λέξεις, ἐπαναλαμβάνετε τὸ κομμάτι σας πέντε, δέκα, εἴκοσι φοράς, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅτι το ἔχετε ἀποστηθίσῃ ὅπως πρέπει.

Τέταρτον, πρέπει νὰ ἐννοῆτε τί ἀπαγγέλλετε· ἂν δὲν ἀντιλαμβάνεσθε καλὰ τὴν ἔννοιαν μιᾶς φράσεως, ἐρωτᾶτε κανένα μεγαλείτερόν σας τί σημαίνει, εἰδεμὴ ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ την ἀπαγγείλετε σωστά.

Πέμπτον, μὴν ἐπιδεικνύετε οὔτε πολὺ θάρρος οὔτε πολλὴν δειλίαν. Αὐτά, καὶ τὰ δύο εἶνε ἐπιβλαβῆ κάμνουν ἀντιπαθητικὸν τὸν ἀπαγγέλλοντα.

Ἔκτον καὶ τελευταῖον... σᾶς εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ πολλὰ χειροκροτήματα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Πρὸ ὀλίγου ἡ Ἱσπανία, καὶ μαζί της ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, ἑόρτασε τὴν 3ην Ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Δὸν Κιχώτου, τοῦ διασήμου ἱσπανοῦ συγγραφέως Μιχαὴλ Θερβαντὲς (Cervantes.)

Δὲν θά σας περιγράψω τὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὴν χώραν τῶν ταυρομάχων, (χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ λείψῃ καὶ ἡ πατροπαράδοτος ταυρομαχία.) Ἐπωφελοῦμαι μόνον τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ σᾶς εἴπω ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ μεγάλου Θερβαντές, ὁ ὁποῖος συνδέεται κάπως καὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα, διότι, νέος ἀκόμη, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἔνδοξον ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου (1571) ὑπὸ τὸν Δὸν Ζουὰν τὸν Αὐστριακόν. Τότε ἔχασε τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα. Διὰ τὴν πληγὴν αὐτήν, ἡ ὁποία τὸν ἀκρωτηρίασεν, ὁ Θερβαντὲς ἦτο ὑπερήφανος εἰς ὅλην του τὴν ζωήν· καὶ ὅταν ἀργότερα ἕνας φιλολογικός του ἀντίπαλος τὸν ἀπεκάλεσε περιφρονητικῶς «γέρο-κουλόν», ὁ συγγραφεὺς τοῦ Δὸν Κιχώτου ἀπήντησεν, ὅτι ὅσον διὰ τὰ γηρατεῖα, αὐτὰ εἶνε ἀσθένεια κάθε ἀνθρώπου ποῦ ἔζησε πολλὰ χρόνια· ὅσον δὲ διὰ τὸ σωματικόν του ἐλάττωμα «νομίζει ὅτι δὲν ἐπλήρωσε διὰ τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς πολὺ ἀκριβὰ τὴν μεγάλην τιμὴν ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ναυμαχίαν.»

Ὁ Θερβαντὲς — ἐγεννήθη τῷ 1547, ἀπέθανε τῷ 1616, τὸ ἔτος ἀκριβῶς ποῦ ἐγεννήθη ὁ Σαίξπηρ, — ἔγραψε ποιήματα καὶ διηγήματα πλῆθος. Ἀλλὰ τὸ ἀριστούργημά του εἶνε τὸ τελευταῖόν του ἔργον, ὁ Δὸν Κιχώτης, μυθιστόρημα εἰς δύο μέρη, τὸ ὁποῖον ἔγραψε διὰ νὰ σατυρίσῃ τὰ ἱπποτικὰ καὶ ὑπερρομαντικὰ μυθιστορήματα τῆς ἐποχῆς του. Ὁ ἥρως του εἶνε πτωχὸς ἱσπανὸς εὐπατρίδης, ἀπὸ τὴν Μάγκην, ὁ ὁποῖος, μὴ ἔχων ἄλλην ἐργασίαν, διαβάζει ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα, ἕως ὅτου τρελλαίνεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἰς τὴν τρέλλαν του ἀποφασίζει «νἀναστήσῃ τὴν ἀρχαίαν ἱπποσύνην.» Ὁπλίζεται λοιπὸν μὲ ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει, ἱππεύει τὸν Ἀχαμνόωντά του, παραλαμβάνει ὡς ἱπποκόμον ἕνα γείτονά του χωρικόν, τὸν Σάντσον Πάνθαν, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν κόσμον, ἐπιζητῶν τύχας καὶ ἄθλους. Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἱππόται, εἶνε ὁ ὑπέρασπιστὴς τῶν καταδυναστευομένων, τῶν ἀδυνάτων, τῶν γυναικῶν, τῶν παιδίων, καὶ ὁ τιμωρὸς ὁ ἀμείλικτος τῶν ἀδίκων καὶ τῶν τυράννων... Παντοῦ φαντάζεται ὅτι βλέπει στρατεύματα, ἱππότας, γίγαντας, πύργους καὶ πυργοδεσποίνας. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἄθλα του εἶνε ἐπίσης φαντάστικά, καὶ συχνὰ ξεσποῦν... εἰς τὴν ράχην του καὶ εἰς τὴν ράχην τοῦ Σάντσου Πάνθα.

Δὲν ἐγράφη ποτὲ ἀστειότερον, φαιδρότερον, τερπνότερον βιβλίον ἀπὸ τὸν Δὸν Κιχώτην. Μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἐπὶ τρεῖς ἤδη αἰῶνας γελᾷ μὲ αὐτὸ ἡ ἀνθρωπότης. Εἶνε δέ, μὲ ὅλην τὴν ἐλαφράν του καὶ προσιτὴν μορφήν, βαθύτατον ἔργον, φιλοσοφικώτατον δι' ὅσους τὸ ἐννοοῦν, κάθεαυτὸ φιλολογικὸν ἀριστούργημα. Εἶνε μία δόξα, καὶ ἴσως ἡ μεγαλητέρα τῆς Ἱσπανίας, ἀφοῦ τὸ βιβλίον αὐτό, ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα τοῦ κόσμου, κατατάσσεται εὐθὺς μετὰ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου, τὴν Κόλασιν τοῦ Δάντου καὶ τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ. Δικαίως λοιπὸν ἡ Ἱσπανία καυχᾶται διὰ τὸν Θερβαντές, δικαίως τὸν τιμᾷ καὶ τὸν δοξάζει μὲ τόσον μεγαλοπρεπεῖς ἑορτάς, εἰς τὰς ὁποίας προθύμως λαμβάνει μέρος ἡ παγκόσμιος ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος. Οἱ μεγαλοψυχοι ἄνδρες δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς κτήματα τῆς πατρίδος των· ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Βεβαίως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεαρούς μας φίλους ἔχουν ἤδη διαβάσῃ τὸν Δὸν Κιχώτην· (ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ἐκδόσεις συντομευμέναι, ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν νεολαίαν.) Ἄλλοι θὰ τὸν διαβάσουν ἀργότερα. Ὅλοι θὰ τὸν διαβάσουν. Δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος ποῦ νὰ λέγεται ἀνεπτυγμένος καὶ νὰ μὴν γνωρίζῃ τὸν Δὸν Κιχώτην! Εἶνε βιβλίον ἀπαραίτητον, ἐντρύφημα, ἀπόλαυσις μοναδική, καὶ διὰ τοὺς ἐννοοῦντας ὀλίγα καὶ διὰ τοὺς ἐννοοῦντας πολλά. Διότι καὶ ὅσοι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰπολαύσουν τὴν φιλοσοφίαν του, διασκεδάζουν μὲ τὰς ἀφαντάστους κωμικοτραγικὰς περιπετείας τοῦ ἥρωος.

Καὶ ἡ Διάπλασις ἐδημοσίευσε κάποτε ἕνα μικρὸν Δὸν Κιχώτην. Εἶνε ὁ Φασουλάκης, ὁ ὁποῖος ἐδιάβασε προώρως αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ καὶ αὐτὸς τὸν ἥρωά του. Καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μικρῶν μας φίλων, ἡ Κυρὰ Μάρθα διηγήθη τὰς περιπετείας του. Ὅσοι ἦσαν συνδρομηταὶ τῷ 1902, τὰς ἐνθυμοῦνται ἀκόμη καὶ γελοῦν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΑΓΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Φαντάζεσθε πιὰ τί ἀλαλαγμὸς ἔγινε μ' ἐκείνην τὴν διαδήλωσιν. Ὁ κάμπος καὶ ὁ λόγγος ἐβούΐζαν ἀπὸ τὴν φασαρία καὶ τὸ κακό. Φυσικά, ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν, κανένας δὲν ἤξευρε τί εἶχε συμβῇ εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου, — κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθητούδια. Καθὼς ὅμως ἐπερνοῦσε ἡ διαδήλωσις, οἱ γονεῖς ἔβγαιναν νὰ ἰδοῦν τί ἔτρεχε, καὶ ἀμέσως ὅλος ὁ λόγγος τὸ ἔμαθε, — πῶς ὁ Τζίκο-Τζίκος ἔγινε ἄφαντος καὶ οὔτε Σχολεῖον πιὰ ὑπῆρχε, οὔτε Λύκειον, οὔτε τίποτε!

— Καλὲ πάντα τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς δὲν ἤτανε πρᾶγμα τῆς προκοπῆς, ἀπὸ τὴν ἀρχή! — εἶπε ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ. — Ὁ καϊμένος, ὁ ἀνεψιός μου ὁ Ἀλεπουδάκης, τί ὑπέφερε! Δὲν τοῦ ἔμεινε μυαλό, οὔτε ὅσο ἔχει ἕνα χηνόπουλο! Ἐκεῖνος ὁ παληοκαθηγητὴς τοῦ το ἐφύρνε ἀπὸ τὸ ξύλο! Ἔγινε σὰν παρλιακό, τὸ καϊμένο, ἀπὸ τὸ δεῖρε-δεῖρε. Τὸ ἄφισα στὸ σπίτι, ζαρωμένο κοντὰ στὴ φωτιά· δὲν ἔχει ὄρ ξι οὔτε νὰ παίξῃ. Τοῦ εἶπα νἄρθῃ ἔξω μαζί μου, καὶ μου εἶπε πῶς θέλει καλλίτερα νὰ μείνῃ στὸ σπίτι...

Ἀχ! κακομοῖρα δεσποινὶς Ἀλεποῦ! Νὰ ἦσουν ἀπὸ κανένα μέρος καὶ νἄβλεπες τὸ ἀγηψάκι σου, ποῦ δὲν εἶχε καθόλου μυαλό. Νὰ το ἔβλεπες μὲ τί τέχνη ἔβενε σπαγάκια στὰ δένδρα, ἐπάνω στὸ δρομάκι, ἐκεῖ ποῦ θὰ περνοῦσε ἡ σεβαστή θ ία του, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἐγύριζε στὸ σπίτι. Ἅμα ἔφυγε αὐτὴ μάλιστα, ὁ κατέργαρος ὁ Ἀλεπουδάκης εἶχε βγάλῃ ὅλα τὰ ρουχαλάκια του καὶ τὰ εἶχε πιτάξῃ μακρυά, στὰ χορτάρια.

— Οὔφ! ἀνάσανα! — ἐφώναζε μοναχός του. — Νὰ μου κόψουνε τὴν οὐρά, ἂν ξαναβάλω αὐτὰ τὰ καταραμένα ροῦχα! Ἐγλύτωσα! εἶμαι ἐλεύθερος! Καὶ δὲν θὰ κάμω καὶ κανένα ἀστεῖο τώρα;...

Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ ἐγύριζε στὸ σπίτι, κ' ἐπερνοῦσε βιαστικὴ ἀπὸ τὸν κῆπο, κάτι ἔμπλεξε στὸ πόδι της, καὶ πάρ' τὴν κουτρουβάλα κάτω. Ὅλα τὰ αὐγὰ ποῦ ἔφερνε γιὰ τὸ πρωϊνό της φηγητόν, ἔγιναν σαλάτα μὲ τὰ χόρτα καὶ τὰ χώματα, καὶ τὸ κεφάλι της ἐκτύπησε φοβερὰ ἐπάνω στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

«Οὔφ! ἀνάσανα! — ἐφώναζε.»

Ἐσηκώθηκε μὲ κόπον, κ' ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τί τὴν ἔκαμε νὰ πέσῃ. Εἶδε τὸ σπαγάκι ποῦ ἦταν δεμένο ἀπὸ τὸ ἕνα δένδρο στὸ ἄλλο, ἐπάνω στὸ δρομάκι, καί, τὴν ἴδια στιγμή, τῆς ἐφάνηκε πῶς ἤκουσε κάτι τι σὰν πνιγμένα χάχανα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαρας τοῦ χαριτωμένου της ἀνεψιοῦ.

Τρέχει ἀμέσως ἐπάνω, καὶ βλέπει τὸν Ἀλεπουδάκη ποῦ ἐκοιμώτανε, κατὰ τὸ φαινόμενον, πολὺ βαθύ, μὲ ἕνα ἀθῶο χαμόγελο στὸ μουτράκι του.

Μὰ ἡ δεσποινὶς θεία ἦτο πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὸν κύριο ἀνεψιό της, καί...

Καί, ὅταν κατέβηκε κάτω στὴν τραπεζαρίαν της, ἔτριβε τὸ... χέρι της, ἀπὸ τὸν πόνο.

Καταλαβαίνετε γιατί τὸ ἔτριβε. Εἶχε καταλάβῃ καὶ ἡ ἴδια ὅτι ὁ κύριος Ἀλεπουδάκης εἶχε μάθῃ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου, καὶ δὲν του εἶχε φύγῃ καθόλου τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὸ ξύλο...

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

Ἂν τὴν πειράξῃς τὴ μέλισσα
Ποῦ τόσο μέλι μᾶς δίνει,
Θὰ σε κεντρώσῃ κ' ἐκείνη,
Καὶ θὰ πονῇς, θὰ πονῇς.

Γιατί ὁ Θεὸς ποῦ τὴν ἔπλασε
Γιὰ νὰ μᾶς δίνῃ τὸ μέλι,
Τὴν ἀγαπᾷ καὶ δὲν θέλει
Νὰ τὴν πειράζῃ κανείς.

Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τῆς ἐχάρισε
Κεντρὶ γιὰ ὅπλο της νάχῃ
Καὶ νὰ παιδεύῃ μονάχῃ,
Νὰ τιμωρῇ τοὺς κακούς...
Μὴ τὴν πειράζῃς,—τάκουσε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὁ κῆρυξ, ἀκούσας ἐκείνους τοὺς ἤχους, ἀνεσκίρτησε καὶ ἔρριψε γύρω βλέμματα περίτρομα. Τότε δὲ μόνον ἀντελήφθη τὴν προέλασιν τῶν ἑρπετῶν. Ἔβγαλε μίαν λυσσαλέαν κραυγήν, καί, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Δὸν Ραφαήλ, ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι ἔφευγαν ὑποχωροῦντες μέσα στὰ δένδρα.

Ὁ Γιαρουρῆς ἐβάδιζεν εἰς τὸ πλευρὸν τῶν φοβερῶν ταγμάτων του, ἐπιταχύνων τὸ μυστηριῶδες ἐμβατήριον. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθησαν σφιγγοντες τὰ ὅπλα των, ἕτοιμοι νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν μὲ τὴν πρώτην ἀντίστασιν τῶν Ἰνδῶν.

Ἀλλ' αὐτοί, τρομαγμένοι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν φαρμακερῶν ὄφεων, πάντοτε ὑπεχώρουν, ρίπτοντες κάποτε καὶ κάποτε κανὲν βέλος, χωρὶς ὅμως νὰ φθάνῃ τοὺς ἐχθρούς των.

Ἕνας πυροβολισμὸς τοῦ Ἀλόνσου τοὺς ἔκαμε νὰ ἐπισπεύσουν τὴν φυγήν.

Τώρα πλέον ἐφαίνετο ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σταματήσῃ τὸν δρόμον τῶν λευκῶν καὶ τοῦ γάντος· ἡ εἴσοδος τῶν εἰς τὴν περίφημον πόλιν τοῦ Χρυσοῦ ἐφαίνετο εὔκολος καὶ βεβαία. Ἀλλά, ὅσον ἐπηγαίναν, τόσον τὸ δάσος ἐγίνετο ἀραιότερον, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ταξειδιῶται εὑρέθησαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα λειβάδι, σκεπασμένον μὲ χόρτα ὑψηλὰ τέσσαρας πόδας καὶ ἐντελῶς ξηρά. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁμαλοῦ ἐκείνου μέρους, εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δύο μιλίων ἀνέβαινεν εἰς ὕψος τὸ μέγα ὄρος, καὶ εἰς τὴν πλευράν του ἐφαίνοντο σώματα Ἰνδῶν ἕτοιμα ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὴν προέλασιν τῶν ἐπιδρομέων.

— Οἱ ἐχθροί! — ἐφώναξεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἐστάθη.

Ὁ Γιαρουρῆς, πάντοτε παίζων τὴν φλογέραν του, ἔνευσεν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ προχωρήσουν. Τὰ φείδια, ἑλκυόμενα, γοητευόμενα ἀπὸ τὸ ἐμβατήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυε οὔτε μίαν στιγμήν, εἶχαν ἀφίσῃ τὸ δάσος, κ' ἐσύροντο ἀνάμεσα στὰ χόρτα τοῦ ἀδένδρου μέρους.

Οἱ Ἰνδοί, βλέποντες τοὺς λευκοὺς νὰ προχωροῦν, ἐφώναζαν κ' ἐτάξευαν κατάρας ἐναντίον τοῦ Γιαρουρῆ· τὸν ἐφώναζαν προδότην· ἀλλὰ αὐτός, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διόλου, ἔπαιζε διαρκῶς μὲ μεγαλητέραν ὁρμὴν τὴν φλογέραν του.

Ἔξαφνα ἐστάθη καὶ ἐφάνη σὰν νὰ ἐμυρίζετο ἔμφοβος τὸν ἀέρα.

Κραυγὴ μανίας ἐξέσπασεν ἀπὸ τὰ χείλη του· ἐπέταξε μακρὰν τὴν φλογέραν, καὶ ἐσταύρωσε μὲ ἀπελπιστικὸν κίνημα τὰ χέρια του.

— Τί κάμνει αὐτοῦ, Γιαρουρῆ; —

τὸν ἠρώτησαν ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του.

— Εἴμεθα νικημένοι! — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς μὲ βραχνὴν φωνήν.

— Νικημένοι!... Καὶ τὰ φείδια σου;...

— Σὲ λίγο θὰ εἶνε πεθαμένα!

— Μὰ πῶς;

— Κυττᾶτέ το!

Στῆλαι καπνοῦ ἀνέβαιναν περιστρεφόμεναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λειμῶνος, καὶ δριμεῖα ὀσμὴ καμμένου χόρτου ἐγέμιζε βαθμηδὸν τὸν ἀέρα. Μετ' ὀλίγον ἀνέλαμψαν γιγάντια προπετάσματα ἀπὸ φλόγας, τὰ ὁποῖα ἠπλόνοντο παντοῦ μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα.

— Ἔβαλαν φωτιὰ στὰ χόρτα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Καὶ σὲ λίγο ὅλα τὰ φείδια μου θὰ γίνουν ψητά, — εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς. — Ἂς φύγωμε, εἰδεμὴ εἴμαστε χαμένοι.

— Μὰ δὲν μποροῦμε τίποτε νὰ κάμωμεν; — ἠρώτησεν ἔξω φρενῶν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τίποτε, ἀφέντη· πᾶμε νὰ φθάσωμε στὰ νερὰ τῆς σαβάνας.

Αἱ φλόγες ἐπρόβαιναν γοργαί, διότι πα τοῦ εὕρισκαν καύσιμον ὕλην. Ἐσφύριζαν, ἔτριζαν κ' ἐξάρωναν τὰ χόρτα, ἐνῷ εἰς τὸν ἀέρα αἱ σπίθες ἀνέβαιναν εἰς τεραστίας στήλας. Τὰ φείδια, μελῆς εἶδαν τὸν κίνδυνον, ἔφυγαν πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν μὲ θυμωμένα σφυρίγματα, διὰ νὰ εὕρουν ἄσυλον εἰς τὸ δάσος. Αἱ πρῶται των φάλαγγες εἶχαν ζωσθῇ ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ ἐκαίοντο, διαχύνουσαι πέριξ δυσοσμίαν καυτιώδη.

Ὁ Γιαρουρῆς καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ ὑπεχώρουν τρέχοντες. Ἔκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ μὴν τους προφθάσουν τὰ εὐκίνητα ἑρπετά, τὰ ὁποῖα ἐπηδοῦσαν σὰν νὰ εἶχαν πόδια. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται φλογερά, καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς φυγάδας ἔπεφταν μυριάδες σπινθήρων καὶ σύννεφα θερμοτάτης τέφρας. Ἡ πυρῖτις ποῦ εἶχαν μαζί των ἐκινδύνευε νὰ ἐκραγῇ. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἦτο ἀρκετὴ ἡ πυρκαϊά, οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν καταβῇ ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ ἠκούοντο φωνασκοῦντες πέραν ἀπὸ τὰ καιόμενα χόρτα.

— Γρήγορα, γρήγορα! ἐφώναζεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ δάσος πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς.

Δὲν εἶχαν παρὰ ἑξακόσια μόνον μέτρα νὰ διατρέξουν, ἀλλὰ καὶ ἐμπρὸς των εἶχαν ἀρχίσῃ τὰ χόρτα νὰ καίωνται. Οἱ σπινθῆρες ἔπιπταν παντοῦ καὶ ἤναπταν καὶ ἄλλας πυρκαϊάς.

Ἡ ὑποχώρησίς των τότε μετεβλήθη εἰς ἀπελπιστικὴν φυγήν. Δὲν ἔτρεχαν πλέον μαζὶ κ' οἱ τέσσαρες, ἀλλὰ σκορπισμένοι, διὸ νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὰ πρῶτα δένδρα.

Ἐπὶ τέλους, μὲ μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν, ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ δὲν ἐστάθησαν, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των πρὸς τὴν ἐλώδη σαβάνα. Ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ διανοίξουν δίοδον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς Ἰνδούς, ποῦ εἶχαν κατόπιν των καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ἐξοντώσουν τοὺς λευκούς.

Ἦτο βράδυ σχεδόν, ὅταν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἐξηντλημένος, ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἀπεράντου ἕλους.

Ἔστρεψε διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ οἱ σύντροφοί του.

Ὁ Ἀλόνσος ἔτρεχε, πυροβολῶν κατὰ διαλείμματα μὲ τὸ τουφέκι του· ὁ ἰατρός, μὲ κόπον καὶ ἀγῶνα, ἤρχετο κατόπιν του· ἀλλὰ ὁ Γιαρουρῆς εἶχεν ἐξαφανισθῇ...

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰνδός; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ τὸν Ἀλόνσον.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν οὗτος.

— Μά, δὲν ἦταν κατόπιν σου;

— Ὅταν ἐμβήκαμεν εἰς τὸ δάσος, τὸν εἶχα στὸ πλευρό μου, ἀλλὰ ἔπειτα ἔμεινε πίσω.

— Ἰνδός, καὶ νὰ μείνῃ πίσω! Τρέχουν πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ἐμᾶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν δασῶν.

— Μήπως ἐσκοτώθηκε;

— Δὲν ἤκουσα καμμίαν φωνήν, — εἶπεν ὁ Βελάσκος.

— Ὤ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή!... Γιαρουρῆ!... Γιαρουρῆ!

Ὡς ἀπάντησις ἦλθαν αἱ κραυγαὶ τῶν Ἠπειρομερίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὁρμήσῃ πλέον διὰ μέσου τοῦ δάσους.

— Ἂς μὴ σκοτιζώμεθα γι' αὐτόν, Δὸν Ραφαήλ, — εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀργότερα θὰ τὸν εὕρωμε. Ἂν θέλετε νὰ γλυτώσετε τὴν ζωήν σας, ἂς φύγωμε μὲ τὸ μονόξυλο.

— Πᾶμε!...

Τὸ μονόξυλον ἦτο τραβηγμένον ἔξω εἰς τὴν ὄχθην. Τὸ ἔσπρωξαν δυνατὰ καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸ νερό, ἐπήδησαν μέσα καὶ ἀπεμακρύνθησαν κωπηλατοῦντες μὲ ἀπελπιστικὴν ταχύτητα. Εἶχαν διαπλεύσῃ διακόσια μέτρα καὶ παρέκαμπταν ἕνα νησάκι ἀπὸ βράχους, ὅπου ἦσαν φυτρωμένα μερικὰ μικρὰ καλαμόξυλα, ὅταν ὁ Ἀλόνσος ἔβαλε μίαν κραυγὴν τρόμου:

— Ἀλόνσε!... Σ' ἐκτύπησε κανένα βέλος; ἠρώτησεν ἔντρομος ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ὄχι... βουλιάζομε!

Ὁ καλλιεργητὴς ἔσκυψε καὶ εἶδεν ὅτι εἰς τὸν πυθμένα τοῦ μονοξύλου τὸ νερὸ εἶχεν ἀναβῇ μίαν πιθαμήν.

— Εἶνε τρυπημένο! ἀνεβόησεν. Ὦ! συμφορά! Γρήγορα, ἂς βγοῦμε στὸ νησάκι, εἰδεμὴ θὰ μας ρουφήξῃ ἡ ἄμμος τῆς σαβάνας!

Μὲ ὀλίγα κωπηλατήματα προσηγγισαν εἰς τὸ νησάκι καὶ κατέφυγαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους τῶν καλαμοξύλων. Τὸ μονόξυλο ἦτο πλέον γεμάτο νερὸ ἕως τὸ μέσον, καὶ δὲν ἤργησε νὰ καταποντισθῇ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ μέσα εἰς τὸν βοῦρκον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ Ἰνδοὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην τῆς σαβάνας, πάλλοντες τὰ ὅπλα των καὶ ἐκβάλλοντες κραυγὰς ἀγαλλιάσεως.

«Ἡ πεῖνα θὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῇς.» (Σελ. 190, στήλ. Υ.)

Ἦσαν τριακόσιοι ἢ τετρακόσιοι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ξένων, τὴν ὥραν ἐκείνην τοὐλάχιστον, διότι κανὲν βέλος δὲν ἔρριψαν.

— Εἴμεθα εἰς ἀδιέξοδον, εἶπεν ὁ καλλιεργητής. Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι πῶς εἶνε χαμένη γιὰ μᾶς ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ.

— Ἴσως καὶ ἡ ζωή μας, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλόνσος. Ποιὸς θά μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νησάκι, τώρα ποῦ δὲν ἔχομεν τὸ μονόξυλον καὶ μας περικυκλόνουν αἱ ρουφῆχτρες τῆς ἀμμοῦδιᾶς; . . . Καὶ ὅμως ἐγὼ ἤλπιζα νὰ φθάσωμεν χωρὶς ἐμπόδια στὴν Μανόαν, μ' ἐκεῖνο τὸ στράτευμα ἀπὸ τὰ φείδια.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένωμεν αὐτὸ ποῦ ἐπάθαμεν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Γνωρίζω ὅτι οἱ Ἰνδοὶ αὐτῶν τῶν μερῶν συνηθίζουν ν' ἀφίνουν τὰ χαμόκλαδα νὰ φυτρόνουν καὶ νὰ μεγαλόνουν γύρω εἰς τὰ χωρία των διὰ ν' ἀποκρούουν μὲ τὸ πῦρ τοὺς ξένους. Ὅταν οἱ Ἱσπανοί, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγοὺς τοῦ Μπαρρέο, εἰζήτησαν νὰ προχωρήσουν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη διὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ *Ἐλδοράδο*, ἀπεκρούσθησαν μὲ τὰς πυρκαϊάς, καὶ τριακόσιοι ἄνδρες των ἀπέθαναν πνιγμένοι ἀπὸ τὸν καπνὸν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Μακουρεγουάρη. Ὅταν δὲ καὶ ὁ Μπαρρέο ὁ ἴδιος ἐπανέλαβε τὴν ἀπόπειραν, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι αἱ φυλαί, αἱ σύμμαχοι τῶν Ἠπειρομερίων, εἶχαν ἀφίσῃ τρία χρόνια ἀθέριστα τὰ χόρτα διὰ νὰ τὰ πυροπολήσουν . . .

— Μὰ ποῦ νὰ εἶνε ὁ Γιαρουρῆς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος. Ἂν ἦτον ἐδῶ αὐτὸς ὁ διαβολο-Ἰνδὸς ἴσως εὕρισκε κανένα μέσον νὰ μας ἐλευθερώσῃ.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἤλλαξε σχέδιον. Εἶδεν ὅτι ἀπέτυχε τὸ πρῶτον, καὶ θὰ ἐκρύφθη διὰ νὰ δολοφονήσῃ ἐξ ἐνέδρας τὸν ἐχθρόν του, — ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ὁ Ἰνδὸς ἀντιμετωπίζει χωρὶς δισταγμὸν τὸν θάνατον, ἔστω καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Μὰ ἐμεῖς τί θὰ κάμωμε; Ἔπειτα ἀπὸ ἓν ἢ δύο ἡμερόνυκτα, ἡ πεῖνα θὰ μας ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῶμεν, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν καθόλου τρόφιμα.

— Ποιός το ξέρει! εἶπεν ὁ καλλιεργητής.

— Τί ἐλπίζεις, ἐξάδελφε;

— Συλλογίζομαι τοὺς Ἰνδοὺς ποὺ ἐπροπορεύοντο καὶ δὲν εὑρίσκω τὸν λόγον διατὶ νὰ μὴ μας πειράζουν ἡμᾶς, ἐνῶ ἐζητοῦσαν νὰ σκοτώσουν τὸν Γιαρουρῆν. Θὰ ἤτο τρέλλα . . . ἴσως δὲν θέλουν οἱ Ἠπειρομέριοι τὸν θάνατόν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τὸ σκότος εἶχεν ἁπλωθῆ εἰς τὴν ἀπέραντον σαβάναν.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του, καθήμενοι παρὰ τὴν ὄχθην τῆς νησίδος, μὲ τὰ ὅπλα πλησίον των, ἔμειναν ἄγρυπνοι, διότι ἐφοβοῦντο μήπως γίνῃ ἔφοδος ἐναντίον των. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν σκεπτικοὶ καὶ εἰς μάτην ἐβασάνιζαν τὰ μυαλά των διὰ νὰ εὕρουν μέσον νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν.

Εἰς τὰς ὄχθας τῆς σαβάνας ἦσαν στρατοπεδευμένοι οἱ Ἰνδοί, καθήμενοι ὁλόγυρα εἰς μεγάλας πυράς. Δὲν ἔκαμναν ἐχθρικὰς ἐπιδείξεις, ἐφύλατταν ὅμως διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν φυγὴν τῶν λευκῶν.

Εἶχαν ἔλθῃ καὶ μερικὰ μονόξυλα ἀπὸ τὰς ἀπέναντι ὄχθας τοῦ ἕλους, ἀλλὰ ἔμειναν καὶ αὐτὰ ἀκίνητα ἐμπρὸς εἰς τὰ δένδρα τοῦ πυκνοῦ δάσους. Καὶ ὅμως ἦτο τόσον εὔκολον δι' ἐκείνους τοὺς τετρακοσίους ἢ πεντακοσίους ἄνδρας νὰ κυριεύσουν ἐξ ἐφόδου τὸ νησάκι, τὸ ὁποῖον δὲν παρεῖχε κανὲν προπύργιον εἰς τοὺς πολιορκουμένους!

Ἐπέρασαν οἱ φίλοι μας τὴν νύκτα μὲ διαρκῆ ἀνησυχίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τους γίνῃ ἐπίθεσις. Οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἐβιάζοντο νὰ πιάσουν τοὺς ἐχθρούς, ποὺ εἶχαν ζητήσῃ νὰ παραδιάσουν τὸ προπαιώνιον μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ.

Κατὰ τὴν αὐγὴν ἡ κατάστασις τῶν πολιορκουμένων δὲν εἶχε ἀλλάξῃ, εἶχε μάλιστα χειροτερεύσῃ, διότι, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν φάγῃ τίποτε ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἤρχιζαν νὰ αἰσθάνωνται τοὺς νυγμοὺς τῆς πείνας.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, πρέπει νὰ κάμωμεν μίαν ἀπόφασιν . . . καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς διαπραγματεύσεις.

— Μὲ τοὺς Ἰνδούς; εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἄλλο μέσον . . .

— Περιττόν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἔρχεται ἕνας κῆρυξ.

Πραγματικῶς, ἓν μονόξυλον εἶχεν ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὴν ὄχθην, καὶ ἕνας Ἰνδός, ἄοπλος, ὁ ἴδιος ποὺ τὴν προηγουμένην ἡμέραν τοὺς εἶχε προτρέψῃ ν' ἀπέλθουν, ἐτραβοῦσε τὰ κουπιὰ καὶ ἐπλησίαζε.

— Ἔρχεται ἄρα γε νὰ μας προτείνῃ τὴν εἰρήνην; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Γρήγορα θὰ τὸ μάθωμεν, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ὡς τόσο μὴν ἀφίνετε τὰ ὅπλα καὶ ἑτοιμασθῆτε νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε.

Ὁ Ἰνδὸς διέπλευσε ταχύτατα τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἑλώδους σαβάνας καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς τὸ νησάκι, λέγων:

— Ἂς μὴ φοβοῦνται οἱ λευκοί!

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, προβαίνων μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὸ χέρι.

— Νὰ σὲ ἀκούσῃς.

— Λέγε.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον σωτηρία διὰ τοὺς λευκούς· τοὺς περικυκλόνει ἡ σαβάνα, δὲν ἔχουν πλέον τὸ μονόξυλο, ποὺ ἐμεῖς τὸ εἴχαμε τρυπήσῃ ἀπὸ πρίν, καὶ ἔξω εἶνε πεντακόσιοι ἄνδρες ἀποφασισμένοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνει εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

— Τὸ γνωρίζομεν, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής· οἱ λευκοὶ ὅμως ἔχουν ἀκόμα τὰ φοβερά των ὅπλα καὶ εἰμποροῦν νὰ σκοτώσουν πολλοὺς ἄνδρας προτοῦ ἀποθάνουν.

— Θὰ σκοτώσουν ἑκατόν, διακοσίους, ἀλλὰ ἔπειτα θὰ ὑποκύψουν. Σᾶς προτείνω ὅρους εἰρήνης.

— Ποίους;

— Νὰ παραδοθῆτε καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴν πειραχθῇ ἡ ζωή σας.

— Τότε, ἄφισέ μας νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν τόπον μας.

— Θ' ἀποφασίσῃ ὁ Γιόπης.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Γιόπης;

— Εἰς τὴν Μανόαν.

Θὰ τὸν περιμείνωμεν.

Ὁ Ἰνδὸς συνωφρυώθη

— Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἴνκας, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡλίου, δὲν εἶνε ὑπηρέται τῶν λευκῶν ἀνθρώπων, — ἀπήντησε μὲ ἀγέρωχον ἦθος. Ἐσὺ ὁμιλεῖς σὰν ἀφέντης, ἐνῷ εἶσαι αἰχμάλωτός μας.

— Ὄχι ἀκόμη.

— Ἡ πεῖνα θὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῆς.

— Ὦ! νὰ πάρῃ! . . . Μὰ τί ἀξιώσεις ἔχει; τέλος πάντων;

— Θέλω τὰ ὅπλα σας, πρῶτα ἀπ' ὅλα.

— Καὶ ἔπειτα;

— Νὰ δεχθῆτε νὰ σας πᾶμε εἰς ἐρημικὸν μέρος.

— Γιὰ νὰ μας σκοτώσετε;

— Ὀρκίζομαι εἰς τὸν Πατσακαμάκ, τὸν ὑπέρτατον θεόν μας, ὅτι δὲν θὰ πειραχθῇ ἡ ζωή σας.

— Καὶ τοῦ Γιαρουρῆ;

— Τοῦ προδότου; . . . Ὄχι! Ὅποιος προδίδει τὸ μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ πεθαίνει, καὶ ὁ Γιαρουρῆς θὰ πεθάνῃ!

— Τὸν ἐπιάσατε; ἠρώτησε μὲ συγκίνησιν ὁ καλλιεργητής.

— Ἀργότερα θὰ τὸ μάθῃς. Ἐμπρὸς λοιπόν· ἂς ἀποφασίσουν οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι, εἰδεμὴ τοὺς ἐξολοθρεύομεν!

— Ἀφισέ με πέντε λεπτὰ καιρόν.

Καὶ στρέφων πρὸς τοὺς συντρόφους του:

— Τί με συμβουλεύετε νὰ κάμω;

— Ἂς παραδοθῶμεν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ἴσως δὲν τολμήσουν νὰ μας σκοτώσουν

— Δὲν θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ τουφεκίσωμεν αὐτὸν τὸν Ἰνδὸν καὶ νὰ πάρωμε τὸ μονόξυλό του; εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κ' ἔπειτα νὰ ριχθοῦν ἐπάνω μας ἐκεῖνα τὰ τριάντα ἢ σαράντα μονόξυλα καθὼς καὶ διακόσιοι ἢ τριακόσιοι ἄνδρες. Θὰ ἦτο τρέλλα ν' ἀντιμετωπίσωμεν αὐτὴν τὴν ἔφοδον . . .

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἀλμ. Σαλγάρη.]

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Σεσπαθώματος.** λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Αὐσεων,** λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς,** λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
4. — **Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας,** λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
5. — **Δεκάτη Ἑνάτη Κυριακή,** λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 20ὸν φύλλον.)
6. — **Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων,** διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
7. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ**
8. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ** (ἴδε προηγ. φύλλον.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα παραπονεῖται ὅτι κάμνει ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν κάμνει τίποτε.

Ἡ μαμμά.—Μά, παιδί μου, ὅταν γίνῃ καὶ ἡ Ἰωάννα σὰν καὶ σένα, θὰ ἐργάζεται.

Ἡ Μαρίκα.— Τί λές, μαμμά μου, εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ φθάσῃ ἡ Ἰωάννα; Ὅταν αὐτὴ θὰ γίνῃ δώδεκα ἐτῶν, ἐγὼ θὰ εἶμαι δεκαέξ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραφούσης Ἐλπίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸν *Πύργον τῆς Πέτρας*, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1904-1905 ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Λύσεων καὶ Ἀσκήσεων) τρία δεύτερα Βραβεῖα καὶ δύο Γ', ἰσοδυναμούντα μὲ τὴν μονάδα.

Τὸ Ἄθροον Βραβεῖον ἀπονέμεται ἐπίσης εἰς τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (πρώην *Λευκὸν Κρίνον*) τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1902-1905 ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Μεταφράσεως, κτλ.) τέσσαρα Γ' Βραβεῖα καὶ ὀκτὼ Ἐπαίνους, ἰσοδυναμούντα μὲ τὴν μονάδα.

Συγχαίρω καὶ τοὺς δύο, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ὁρίσουν ποίους τόμους θέλουν διὰ τὸ βραβεῖον, νὰ μοῦ στείλουν δὲ καὶ τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν.

Τὰ συλλυπητήριά μου, *Ψυχῇ τῆς Λέσβου* [ΕΕ], διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης σου. Μ' ἐρωτᾷς πῶς γίνεται ἡ Ἀλληλογραφία. Ἰδού: βάζω ἐμπρός μου τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν τῆς ἑβδομάδος καθ' ἣν τάξιν ἐλήφθησαν (ἐπάνω-ἐπάνω αἱ παλαιότεραι, κάτω-κάτω αἱ νεώτεραι) καὶ πέρνω μίαν μίαν μὲ τὴν σειράν. Ἂν ἐπιδέχεται ἀπάντησιν κάπως ἐκτενῆ, ἀπαντῶ ἐδῶ, εἰς τὰς παραγράφους ἂν θέλῃ ἀπάντησιν σύντομον, ἀπαντῶ εἰς τὸ «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται» ἂν εἶνε διὰ ψευδώνυμον, εἰς τὸ «Ἔγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα», κτλ. Ἄμα συμπληρωθῇ ὁ χῶρος τοῦ φυλλαδίου, τὸν ὁποῖον διαθέτω δι' Ἀλληλογραφίαν, τότε παύω τὰς παραγράφους (δηλαδὴ τὰς ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις), καὶ περιορίζομαι εἰς τοὺς Ἀσπασμούς. Εἰς τὸ τέλος, ἀναφέρω τὰς ἐπιστολὰς ποῦ μένουν, μὲ τὰ Εὐσημά των, καὶ ἂν εἶνε καμμία ποῦ πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει, τὴν φυλάττω διὰ τὸ προσεχὲς (καὶ τότε πηγαίνει πρώτη-πρώτη εἰς τὸν νέον σωρόν.) Αὐτὸς εἶνε ὁ τρόπος ποῦ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Προτιμήσεις, βλέπεις, δὲν ἔχω Καὶ οὕτω κανεὶς δὲν ἀδικεῖται.

Πραγματικῶς, *Φιλόπατρις Ἰὰς* [ΕΕΕ], ἔχω πολλὰς «σεσπηγάς φίλας», ποῦ μὲ ἀγαποῦν δηλαδὴ χωρὶς νὰ μοῦ γράφουν, — ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ εἶσαι μεταξὺ αὐτῶν, ἀφοῦ ἕως τώρα μ' ἐσυνήθισες διαφορετικά . . . Αἱ ἀγάπες τοῦ διηγήματος ὁρίζονται ὄχι δι' οἰκονομίαν χρόνου, ἀλλὰ χώρου. Πάντοτε δηλαδὴ ὑποτίθεται ὅτι τὸ διήγημα θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Καὶ διὰ νὰ δημοσιευθῇ μαζὶ μὲ τὰς εἰκόνας, χωρὶς νὰ μοῦ φέρῃ ἀναστάτωσιν, τὸ μέγεθός του πρέπει νὰ εἶνε ὅσον ὁρίζω. — Ὁπωσδήποτε ἡ διαφορὰ τοῦ ἰδικοῦ σου εἶνε ἀσήμαντος.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου, *Γοργόφτερη Ἐλπὶς* [ΣΕ] τὰς τρεῖς ὡραίας ἐπιστολάς σου καὶ θαυμάζω τὰς μεγάλας προόδους τοῦ Συλλόγου σας, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων. Διότι ὁμολογουμένως, κατώρθωσε νὰ διαδοθῇ ἀρκετὰ τὸ περιοδικόν μας εἰς τὴν Ζάκυνθον ὅπου ἕως τώρα, σχετικῶς μὲ τὴν φημισμένην φιλομουσίαν τῶν κατοίκων, ὀλίγους εἶχα ἀναγνώστας. Ὀλίγους ναί,—ἀλλὰ ἐκλεκτοὺς καὶ σήμερα τὸ δείχνουν μὲ τὰς ἐνεργείας των.

Μπᾶ! ἕνα *τυπογραφικὸν* λάθος, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν τὸ παρετήρει τὸ *Ὑπὸ Πατρίδος*, ἐγὼ ἐὲν θὰ τὸ ἔβλεπα ποτέ: Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθησαν δύο «Ὀλίγ' ἀπ' ὅλα» ποῦ εἶχαν δημοσιευθῇ καὶ εἰς τὸ 13ον φύλλον. Αὐτὸ εἶνε λάθος τοῦ τυπογράφου. Δηλαδή, ἀντὶ νὰ διαλύσῃ τὸ τυπωθὲν κείμενον, μοῦ τὸ ἔστειλε μὲ τὰ περισσεύματα,—διότι, καθὼς φαντάζεσθε, πολλὰ κομμάτια περισσεύουν ἀπὸ κάθε φύλλον, στοιχειοθετημένα, — καὶ ἐγὼ ἀνύποπτος, τὸ ἐξανέβαλα! Θὰ μοῦ πῆτε: δὲν τὸ ἐνθυμεῖσο; Ἔ, αὐτὰ τὰ μικρὰ κομματάκια δὲν μπορεῖ νὰ ἐνθυμοῦμαι ἂν τα ἐδιάβασα εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦ συνεργάτου μου, εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ τυπογράφου, ἢ εἰς τὸ φύλλον . . .

Ἡ ἐπιστολή σου, *Σῆμα τῆς Διοπλήσεως* [ΕΕ] μὲ κατεγοήτευσε. Περὶ τοῦ Λώρη Μαργαρίτη δὲν ἔμαθα ἄλλο παρὰ ὅτι ἦτο βαρέως ἀσθενὴς καὶ ὅτι ὑπέστη ἐγχείρησιν. Νεώτερα δὲν γνωρίζω.

Ἡ *Θυγάτηρ* τοῦ *Φαραώ* [ΕΕ], ὅταν εὑρίσκεται μὲ φίλας της συνδρομητρίας, δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλῇ δι' ἐμέ. Καὶ εἰς τὸ σπίτι τὰς λέγουν «τὰ Διαπλασάκια». Πολὺ μοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ ὀνομασία. Ἔμπρὸς λοιπόν, Διαπλασάκια μου! . . .

Καὶ ποία εἰς τὴν ἡλικίαν σου, *Κατσαρίδα* [Ε], καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς *Ἀνθούσης Νεότητος* δὲν «τρελλαίνεται νὰ χορεύῃ» καὶ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἦτο ὀλίγον μεγαλυτέρα διὰ νὰ τὴν πέρνουν εἰς τοὺς χορούς; Ἡ ἀπάντησις ἦτο, βλέπεις, εἰλικρινεστάτη.

Δὲν ἔλαβα, *Ἀγροτικὸν Ἀνθύλλιον* [Ε] τὸ φράγκον διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἐχάθη, καὶ ἐκ τούτου ἡ σιωπή μου, τὴν ὁποίαν παρεξήγησες. Ὄχι, κάθε ἄλλο ἢ ἀνόητοι καὶ ὀχληραὶ εἶνε αἱ ἐπιστολαί σου!

Λαμπρὰ ἡ ἰδέα σου, *Μεγάλη Ἑλλὰς* ([4Ε] διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου) ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν τὰ μέσα νὰ πραγματοποιηθῇ. Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ καθὼς γνωρίζεις ἡ Διάπλασις δὲν εἶνε διόλου πλουσία . . .

Ἄ, ὄχι, φίλε *Π. Α. Κ.*, ἂν πέρνῃ κανεὶς τὰ βραβεῖά του (τοὺς τόμους δηλαδὴ) δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄθρόου. Ἀπορῶ πῶς ἐσκέφθης τέτοιο πρᾶγμα.

Κ' ἐγὼ ὑποθέτω, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ], ὅτι ἡ ὁμοιότης τῆς καταγγελλομένης Ἀσκήσεως ὀφείλεται εἰς σύμπτωσιν. Τὸ εἶδος τῆς Ἀσκήσεως μὲ κάμνει νὰ τὸ ὑποθέτω.

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην ἐπιστολὴν τοῦ *Παρηγόρου Ἀγγέλου* [ΕΕ], ἡ ὁποία μὲ ἀπεζημίωσε διὰ τὴν μακράν του σιωπήν, ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς: «Ἔχω τὴν ἐυχίαν νὰ εἶμαι συνδρομήτρια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899, ἤτοι ἑπτὰ ἔτη μὲ τὸ παρόν, καὶ ὑπερηφανεύομαι πολύ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παύσω ἀκόμη, ἀφοῦ μὲ κάμνῃ καλὸν καὶ νὰ τὸ συλλογίζωμαι! Τότε μόνον εἰμπορῶ νὰ τὸ κάμω, ὅταν θὰ μ' ἀντικαταστήσουν τἀνεψάκια μου, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶνε ἀκόμη μικρὰ καὶ ἔχομεν καιρόν!» Τόσο τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ.

Ξεύρετε τί δῶρον μοῦ ἔκαμε τὸ Πάσχα, μαζὶ μὲ τὰς εὐχάς της, ἡ ἀγαπητή μου *Χαρὰ τῶν Γονέων*; [ΕΕ]. Ἕνα νέον συνδρομητήν! Τί ὡραιότερον!

Τόσον καλλιγραφημένη εἶνε ἡ ἐπιστολή σου, *Ρεμβασμὲ* [ΕΕ], ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισα ὅτι ἦτο σελὶς Καλλιγραφίας. (Κάποτε μοῦ συμβαίνει τὸ ἐναντίον: λαμβάνω σελίδας Καλλιγραφίας, ποῦ νομίζω ὅτι εἶνε ἁπλῶς ἐπιστολαί...)

Ἐμὲ εἰμπορεῖ νὰ μὴ με βλάπτουν τὰ τοιαῦτα περιοδικά. *Διμὴν τῆς Χίου* βλάπτουν ὅμως τοὺς ἀναγνώστας των, διότι δημοσιεύουν ὅ,τι τύχῃ καὶ διαφθείρουν, ἂν ὄχι τὴν ἠθικήν των, τοὐλάχιστον τὴν καλαισθησίαν των. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τα ὑποστηρίζῃ κατ' οὐδένα τρόπον. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα ποῦ μοῦ γράφεις, — ἔννοια σου καὶ γνωρίζω ἐγὼ πόσον μ' ἀγαπᾶς.

Σύντομοι καὶ καλλιγραμμέναι πάντοτε αἱ ἐπιστολαί σου, *Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου* [ΕΕ]. Ἀφοῦ ὅμως μοῦ ζητῇς πρότυπον, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν περυσινὸν τόμον, ὅπου ἐδημοσιεύθη μία ἐπιστολὴ τῆς *Ναυσικᾶς*.

Ὡραίας ἐπιστολάς, ὡς ἐπιτοπλεῖστον μ' ἐντυπώσεις καὶ περιγραφὰς ἀπὸ τὴν πρωτομαγιάν, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βρυχώμενος Λέων* [ΕΕ], *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* [ΕΕ], *Δ κέφαλος Ἀετὸς* [ΕΕ], *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [ΕΕΕ], (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν Ἀκροστιχίδα), *Ἀετιδεὺς* [ΕΕΕ], *Ξαν-θὴ Φοίβη* [Ε], *Οὖγος τοῦ Μονοσπάρανου* [Ε], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ], *Πύργος τῆς Πέτρας* [ΕΕΕ], *Ξεβιδωμένη* [ΕΕ] (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησε ἰδιαιτέρως) *Παιδικὴ Χαρὰ* [ΕΕΕ], (ὄχι, ὁ Αἴσωπος τῶν «Ἀθηνῶν» δὲν εἶνε ὁ κ. Ξ. ὅλοτε ἔγραφεν ἐκεῖ τὴν «Παράξενην Ζωὴν» ἀλλὰ μὲ τὸ ὄνομά του') *Ἠλεκτρικὸς Κόδων* [ΕΕ], *Χειμώνανθον* [ΕΕ], *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* [Ε], *Δροσόλουστος Νὺξ* [ΕΕΕ] (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν Ἀκροστιχίδα') καὶ *Νεφελώδης Ψυχὴ* [ΕΕΕ].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἐρυθρόδερμον* (Π. Σ. Μ. παρέλειψα «τῆς Ἀμερικῆς», διότι ἔτσι εἶνε ὡραιότερον) *Ζακυνθινὸν Περίπατον* (Ν. Ρ. τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ἐλεύθερον) *Δείριον* (Γ. Χ. Α.) *Σπιθαμαῖον Κύκλωπα* (Π. Μ. Μ. αὐτὰ ἐξέλεξα) καὶ *Ἰδεῶδες* (+ Π + αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Ἀρματωλὸς τῆς Οἴτης* (+ — κ, χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ ἐζήτησες) καὶ *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς* (Σ. Θ. ἔχει καλῶς, μετὰ τὰς ἐξετάσεις λοιπόν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* μὲ τὸ *Δάσος Φοινίκων*, *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν* — ἡ *Ταπεινὴ Κόρη* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*, *Ζαπίδα*, *Κρεόλην* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ἡ *Νοσταλγοῦσα Δεσβία* μὲ τὴν *Θυγατέρα τοῦ Φαραώ*, *Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου*, *Δροσόλουστον Νύκτα*, *Κόρην τοῦ Διὸς* καὶ *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* — ὁ *Κοκκινο-*

σκούφης μὲ τὸν *Ἀριστοκράτην τοῦ Πνεύματος, Φρᾶ-Διάβολον, Μὴ με λησμόνει* καὶ *Αὔραν τοῦ Πηλίου* — τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων, Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Ἄδωνιν, Νάρκισσον* καὶ *Ρεμβασμόν* — ἡ *Ὀχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Φωνόγραφον τοῦ Ἐδισσῶν, Πτερωτὸν Δράκοντα, Ἀετὸν τοῦ Πηλίου, Πυρκαϊὰν* καὶ *Ἀήττητον Πήλιον* — ἡ *Ὀπτασία Παραδείσου* μὲ τὸ *Φοῦλι τῆς Χίου, Πεπρωμένον, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Κοκκινοσκούφην* — ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Φίλην τῶν Ζώων, Πλανεμένην Ψυχήν, Αὔραν τοῦ Ζαππείου* καὶ *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* — ὁ *Ἄρης* μὲ τὸ *Νευροσπαστὸν* — ὁ *Ὠκύπους Ἀχιλλεὺς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος, Οὖγον τοῦ Μουσοπράνου* καὶ *Δοῦκα τῆς Καρύστου* — τὸ *Φοῦλι τῆς Χίου* μὲ τὴν *Ἀποδημοῦσαν Χιωτοπούλαν, Δούκισσαν τῆς Χίου, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Φροῦ-Φροῦ* καὶ *Χιακὸν Φάρον* — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον, Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ, Κίρκινην Μάσκαν, Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Ἄρην* — ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ναύαρχον Τόγγα, Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ* καὶ *Φρᾶ-Διάβολον* — ἡ *Συριανὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Σθενελαΐδαν, Φρᾶ-Διάβολον, Μέγαν Κωνσταντῖνον, Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* καὶ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν, Δοῦκα τῆς Δημητσάνης, Οὖγον τοῦ Μουσοπράνου, Φαίνωνα* καὶ *Ἄρην* — ὁ *Ναύαρχος Τόγγο* μὲ τὸν *Ναύαρχον Κατσούραν, Τοῖρον, Φουρνέλλο, Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* — τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιώτισσαν* καὶ *Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου* — ὁ *Τρεμοβύθων Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Ναυπλίου, Λαλαργιάν, Δοῦκα τῆς Δημητσάνης, Ψαροπούλαν* καὶ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ξενιτευμένον Ναύτην* (αὐτὸ πλέον... θὰ τὸ ἰδοῦμε!) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς) *Ζέφυρον τοῦ Βοσπόρου* (τώρα ποῦ ἔγινε τὸ δυσκολώτερον, δηλαδὴ ἡ ἀρχή, ἐξακολούθησε) *Ἀρχιζιζάνιον* (ἐλήφθη ἐγκαίρως· περιμένω τὰς διακοπάς, αἱ ὁποῖαι θὰ σ' ἐπαναφέρουν πάνοπλον εἰς τὸν κύκλον μας) *Λατομεῖον Χίου* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, καὶ τώρα γράφε μου) *Μαρίαν Ἀντουανέτταν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις· πραγματικῶς αἰσθάνεται μεγάλην χαρὰν καὶ ὁ ξεσπαθόνων καὶ ὁ... ξεσπαθωνόμενος) *Ἀντώνιον Ε. Π.* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ καὶ διὰ τὴν εὐρυτέραν γνωριμίαν, καὶ σοῦ εὔχομαι πᾶσαν πρόοδον εἰς τὸ στάδιόν σου) *Πόνυλον* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Πτωχικὴν Καλύβην* ([Ε] χαίρω πολὺ ποῦ θὰ σ' ἔχω τώρα πιὸ κοντά· Ἀσκήσεις μοῦ ἔστειλες περισσοτέρας τῶν ὡρισμένων· ἂς εἶνε· θὰ σοῦ διαλέξω 15 διὰ τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον... νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς) *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην) *Τρικυμιώδη Θάλασσαν* (δεκταί) *Φουρνέλλο* (τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἀγαπητοῦ μου φίλου· ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές) *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις τῆς πρωτομαγιᾶς· οἱ δύο τόμοι, οἱ περιέχοντες τὴν «Γυφτοπούλαν» τιμῶνται 1 φρ. ἕκαστος) *Αὔραν τῆς Νυκτὸς* (βεβαίως, πρέπει νὰ ἐλπίζῃς εἰς τὸ μέλλον) *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔχει καλῶς καὶ μὴ λυπεῖσαι· μετὰ τὴν ἐξόφλησιν, θὰ σημειωθοῦν εἰς τὸ ξεσπάθωμα τῆς «Μαθητιώσης Νεολαίας») *Λευκὴν Νύκτα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχεις μεγάλα παράπονα κατὰ τῆς ἀρρωστείας σου, ἀφοῦ ἔγινεν αἰτία νὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν Φιλανδίαν) *Γεράσιμον Π. Τ.* (τὸ ποιημαράκι σου μοῦ ἤρεσε πολύ) *Πιθηκάνθρωπον, Χρυσοῖν Αἰῶνα* ([ΕΕ] πολὺ μὲ διασκέδασε τὸ δνειρόν σου, ἂν καὶ τόσον τρομακτικόν· ἀλλὰ μὴ συλλογίζεσαι πλέον αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον) *Ἄθῳαν Καρδίαν* (βραβεῖον ἔστειλα) *Ἄσπρον Ἀράπην* (ἐπίσης) *Βροντόφωνον Ἀλέκτορα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἔλαβα) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* (αὐτὸ ἐνόμισε — ἀλλὰ τὴν ἔπαθε· εἶπε εἰς τὴν *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου* εὐχαρίστως) *Λεσβιακὸν Οὐρανόν* (εἰπέ τῳ καμμιᾷ πενηνταριά) *Χριστίναν Τσ.* (ἔλαβε) *Πτερωτὴν Καρδίαν* (ναί, ἔγινε λάθος διότι ἀπουσίαζα ἐκ τοῦ Γραφείου· ἀλλὰ εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ) *Μαρουσίαν* ([ΕΕ] καλὲ βέβαια, τώρα πιά! τὸν Τζίκο-Τζίκο τὸν ἔχαψεν ὁ Λεονταράκης) *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὅσον διὰ τὸ ὑστερόγραφον, δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι καὶ τὴν Πρωτομαγιὰν λέγουν φεύματα) *Ἐρυθρὰν Νίκην* (τί καταλόγους ἐννοεῖς; ἐξηγήσου καλύτερα, σὲ παρακαλῶ) *Τριπτόλεμον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΡΙΑ *νέα μυθιστορήματα, τρία ἀριστουργήματα, θὰ ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ ἡ «Διάπλασις» ἀπὸ 1ης Ἰουνίου, τὰ ὁποῖα θὰ διαρκέσουν ὅλην τὴν Β' ἐξαμηνίαν τοῦ 1905:*

1.—ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **Κίμωνος Ἀλκείδου** *(δι' ἀγόρια καὶ κορίτσια.)*

2.—ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **Ν. Πορφιώτου** *(διὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια.)*

3.—Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ, ὑπὸ τῆς **Κυρᾶ Πάρθας** *(διὰ πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ μεγάλα παιδία.)*

Καὶ τὰ τρία θαυμασίως εἰκονογραφημένα. Καὶ τὰ τρία ἐκπάντως περιπετειώδη, διασκεδαστικώτατα, τερπνά, ἠθικά, διδακτικά, ἔξοχα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

267. Λεξιγρίφος.

Μὲ ἓν ἐπίρρημα καὶ μίαν νῆσον
Γίνεται Γίγας· σκέψου καὶ λῦσον.

268. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι βασιλεύς τις Πέρσης,
Ἀλλ' ἀναγραμματισθεὶς
Στὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν
Κατετάχθην παρευθύς.

269. Πλέγμα τριγώνων.

α) ★
★ ★
β) ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★★ ★★
★ ★
★★ ★★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★
★

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγινώσκωνται: εἰς τὸ α' τρίγωνον, δεξιᾷ μέρος τῆς οἰκίας, ἀριστερᾷ μυθικὸς ποιητὴς καὶ εἰς τὴν βάσιν Σάτυρος. Εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἄνω ἄνθος, δεξιᾷ χημικὸν προϊόν, ἀριστερᾷ ὄνομα γυναικεῖον.

270. Πρόβλημα.

Ποῖος εἶνε ὁ διψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου τὰ $^1/_3$ σὺν τῷ ψηφίῳ τῶν μονάδων του, ἀποτελοῦν ἀριθμόν, ὅστις εἶνε ὁ ἀμέσως ἑπόμενος ἀριθμὸς μετὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ζητουμένου, αὐξημένου κατὰ τὸ $^1/_6$ αὐτοῦ (τοῦ ζητουμένου).

271. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ ★ ★ ★ ★ ★ = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ + ★ ★ ★ ★ = Ὅπλον.
+ + + ★ ★ ★ = Σάτυρος.
+ + + + ★ ★ = Σχῆμα γεωμ.
+ + + + ★ ★ ★ = Σάτυρος.
+ + + ★ ★ ★ ★ = Βασιλόπαις.
+ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις.

Τὴν κάθετον τῆς Πυραμίδος ἀποτελοῦν οἱ τέσσαρες σταυροὶ τῆς τετάρτης λέξεως.

272. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 α	= Εἶδος ποιήματος.
2 6 7 8 9 α	= Ποῦς ἀρχ. στίχου.
3 6 7 4 5 2 α	= Ποιητής.
4 1 5 6	= Νῆσος.
5 6 3 4 7 9 α	= Ἐπίθετον.
6 7 8 5 9 α 2 6	= Τροφὴ θεία.
7 6 5 2 9 α	= Ρωμαῖος.
8 6 5 9 α	= Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
9 5 3 5 4 α	= Ὅρος.
α 4 8 6 5 9 α	= Ἀρχαία πόλις.

273. Συμφωνόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ βοηθείᾳ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένων μεταξὺ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δὲν θὰ λλαχθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν πόλιν ἰταλικήν:

αο - ιωηο - ηω - ηια - ααια

274. Μαγικὸν γράμμα μετὰ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελοῦν μέλος τοῦ προσώπου, τὰ δεύτερα δυσάρεστον αἴσθημα καὶ τὰ τρίτα διάσημον γυναῖκα:

ἐλπίζω, ἀλώβητος, ὄνειρον, ὁμονοῶ, ποτήρ.

275. Μικτόν.

τ - ε - κ - η - ν - ηω

276. Γρῖφος μετ' Ἀκροστιχίδων.

Ἕξη λέξεις θέλεις εὕρῃ
ἂν τὸν Γρῖφον τοῦτον λύσῃς·
Καὶ ἂν πάρῃς τὰρχικά των,
Πόλιν θὰ μας σχηματίσῃς.
Καὶ πάλιν ἂν τῆς πρώτης τὸ πρῶτον πάρῃς [γράμμα
Τὸ δεύτερον τῆς ἄλλης, καὶ οὕτω καθεξῆς,
Τιτᾶνα ἐν τῷ ἅμα
Ἐμπρός σου θὰ ἰδῇς:

	τι		ι		βροντ		ολ		τις
τι		τι	ι	ι	βροντ	βροντ	ολ	ολ	τις	τις
	κ'		ιφ		σε'		τγ		ον
τι		τι	ι	ι	βροντ	βροντ	ολ	ολ	τις	τις
	τι		ι		βροντ		ολ		εἰς

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ ΔΑΣΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΩΝ]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας ἑπτὰ ὁ μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὰ συλλυπητήριά μου πρὸς τὸ *Ἐνθυμοῦ* ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρός του. Καὶ συγχαρητήρια τῇ *Δουκίσσῃ τῶν Σαλώνων* διὰ τὰς προόδους. — **Στάνλεϋ.** (Ε, 52)

Εὐχόμεθα εἰς τὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τελέσαντα τοὺς ἀρραβῶνας του φίλτατον *Γόρδιον*, ταχεῖαν τὴν στέψιν. — *Λαμπρὸς Ἱππεύς, Ἀρχικουτούλιακας, Χακὸς Φόρος, Μεγάλη Ἑλλὰς καὶ Σια.* (Ε, 53)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν καλλονὰς Artistes — Mlle Thalia Simmelidy, Alexandrie (Egypte) (Ε, 54)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.